

Kommer högern tillbaka?

I dag släpper vi in en gäst, som varit med förut. Det är en inte helt lättillgänglig text, men väl värd en noggrann läsning.

De isländska sagorna präglas av fejder mellan olika familjer och stammar. I förgrunden för dessa fejder finns starka män och kvinnor, stormän, hövdingar och deras egensinniga hustrur, systrar och mödrar. Kvinnorna månar om hemmen och sina vackra smycken, men de tolererar inga veklingar bland männen. Behövs det, så utdelar de själva banesår. Ofta gäller striderna egendom, men man anar att under dessa strider om reala värden finns en kamp om erkännande. Man jämför sig med varandra ("manjämning", som det kallas) och försöker komma fram till vem som är främst. Om oenighet uppstår kan det i bästa fall lösas vid tinget, men i värsta fall genom strid, man mot man. Striden mellan Snorre gode och Arnkel i *Eyrbyggarnas saga* kan sägas vara ett gott exempel på en sådan strid. På ytan gäller konflikten en strid om en arvslott som Arnkel tycker att Snorre orätt tillägnat sig. Men ytterst handlar det om vem som är den främste hövdingen i Snafellnes – Snorre eller Arnkel.

Dramatikens yttre samhälleliga ramar bestäms helt av frånvaron av vad vi skulle kalla en stat, alltså en särskilt avdelad styrka av väktare, poliser eller militärer, som ensamma har rätt att använda våld för att försvara egendom och upprätthålla ordning. Det finns lagar och seder, men med mycket stort utrymme för tolkning och egensinnighet och därmed

våldsanvändning hos stormännen, hövdingarna och deras följen av familjemedlemmar, stamfränder och slavar.

Det är frestande att associera till gestalter som Snorre eller Arnkel, när man följer striden mellan sverigedemokraten Mattias Karlsson och hans kritiker Daniel Friberg. Båda är viljestarka och stridslystna, vana att bestämma inom sina olika områden. Snorre-Karlsson i partipolitiken och Arnkel-Friberg som opinionsbildare och förläggare (bland annat). När den ene (Karlsson) genomdriver sin partipolitiska, ideologiska vision i SD, utarbetar den andre (Friberg) en alternativ partilös ideologisk vision.

I *Eyrbyggarnas saga* går det illa för den beväpnade, men tillfälligtvis ensamme Arnkel, som blir nedstucken av Snorres följe – på ett högärde i Örlygstad. I striden mellan Karlsson och Friberg går det inte fullt så våldsamt till. Det närmsta man kommer mord blir karaktärsdöd. Men vi befinner oss ändå i en nutida version av den fornisländska fejden om erkännande mellan stormän. Det är en strid där reglerna inte är helt klara och ingen tredje part, som ett ting eller en stat företrädd av en kung, kan döma.

Jag känner ingen av kombattanterna personligen och har bara följt förloppet utifrån. Men jag får ett bestämt intryck av att Karlsson söker erkännande som ideolog och en i största allmänhet vis karl. Så långt jag kan bedöma har Friberg inget behov av att erkännas som partipolitiker, men vill göra avtryck även där. Han vill se sverigedemokraterna som ett tydligare markerat nationalistiskt parti, utan beröringsångest med den s.k. nya högern. Friberg vill bana väg för denna nya höger, han vill verka för "högerens återkomst", som han uttrycker det.

Fejden mellan Karlsson och Friberg samt hans följe, det vill säga de närstående skribenterna i portalen "Motpol", tycks ha inletts hösten 2011. Var det Friberg eller någon honom närstående som förolämpade Karlssons utförsgåvor som politisk tänkare och ideolog? Var det någon som vid något tillfälle brast i respekt för Karlssons egna hemvävda, pragmatiska, kulturnationalistiska socialkonservatism? Eller var det bara ett uttryck för en vilja att markera avstånd gentemot de grupperingar som eventuellt kunde tänkas stödja ungdomsförbundets Gustav Kasselstrands och William Hahnes krav år 2011 på att partiet skulle erkänna Palestina?

<http://www.aftonbladet.se/debatt/article13896118.ab>

Alltför länge har Sverigedemokraternas politik i Israel–Palestina-konflikten präglats av enskilda partiföreträdares personliga agenda. Sverigedemokraternas riksdagsgrupp beslutade nyligen att inte erkänna en palestinsk stat eller bevilja palestiniernas begäran om medlemskap i FN. Sverigedemokratisk Ungdom (SDU) går nu för första gången någonsin emot moderpartiet och hävdar palestiniernas rätt till en egen stat i hänsyftning till den nationalistiska principen.

I vilket fall som helst var det just denna artikel som kom att föra konflikten mellan Karlsson och Friberg, rakt in i Sverigedemokraternas inre led. Nu följde en rad av karaktärsdåd och uteslutningar. Först Kasselstrands petning från riksdagskansliet (september 2012), sedan uteslutningen av Patrik Ehn (vårvintern 2013), Karlssons brev till Expo med en begäran att de skulle kartlägga neofascister i Sverige (vintern 2013) samt slutligen uteslutningen av bland andra Kasselstrand och Hahne (våren 2015) och till sist hela ungdomsförbundet (sensommaren/hösten 2015). Genom hela denna utrensningsskampanj har en anklagelsepunkt varit att de utrensade direkt eller indirekt haft kontakt med bloggportalen Motpol.

De utrensades gemensamma kainsmärke har varit nationalismen och konservatismen – fel sorts nationalism och fel sorts konservatism. Inte den goda *kulturnationalismen* utan den onda *etnonationalismen* – tanken att man *normalt sett föds in i ett folk*, att man inte artificiellt kan lära sig eller utbildas att bli medlem av det folket. Just denna etnonationalism tycks vara en ytterligt svårsmält tanke för Karlsson och ledande företrädare för SD. Det kulturnationalisten säger är att det omvända är det normala, att nationstillhörighet är något man kan lära sig, genom att tillägna sig ett annat folks språk och kultur.

Det betyder inte att etnonationalisten förnekar att man kan upptas och naturaliseras av andra nationer, som ett uttryck för ett annat folks välvilja. I språket markerar vi detta genom beteckningen "svenskiranier" för iranier som tillägnat sig svensk kultur, men som till folkhärstamningen är perser, ser sig själva som perser och av andra uppfattas som perser. På samma sätt säger vi om svenskar som lever och naturaliserats i exempelvis USA att de är "svenskamerikaner". Det är inte underligt eller laddat – om man nu inte har en grumlig agenda.

Etnonationalisten lyfter fram att det tar lång tid att assimileras. Det är en process som inte kan framtvängas eller skyndas på genom lagstiftning. Assimilationen innebär inte bara att man blir medlem av en ny kultur och också accepteras i den rollen utan också en förlust av den egna kulturella identiteten, något som kan vara smärtsamt.

Framtvingad assimilation däremot, är en auktoritär idé. Det är just av denna anledning som etnonationalismen lättare låter sig förenas med konservatism, eftersom den betonar att ett på folkgemenskapen grundat samhälle uppvisar större stabilitet och resistens. Det är denna resistens som intressegrupper – inom ekonomi, partipolitik och media – vet att de måste bryta, för att kunna förverkliga sina artificiella mångkulturella och globaliseringsagendor. När konservativa radikaliserar i sitt motstånd mot sådana grupper – alltså grupper som inte stillatigande låter sina samhällen förvandlas till kulturella soptippar – då blir de vad som skulle kunna benämnas radikalkonservativa aktivister.

Från det ovannämnda är det lätt att dra slutsatsen att Friberg låter sig beskrivas som etnonationalist. Så enkelt är det emellertid inte. Om jag förstår Friberg rätt har han inget emot etnonationalismen, men förespråkar ett långt större och djupare liggande högerprojekt. Han tar sin utgångspunkt i att långt gångna postmoderna länder och folk, likt det svenska, redan förlorat mycket av den identitet och folkgemenskap ur vilken etnonationalismen hämtar sin spontana näring. Fribergs ideologiska projekt kan därför inte beskrivas som etnonationalistiskt, utan är snarare opinionsbildande, eller "metapolitiskt", för att använda Fribergs term.

I sin nyligen utgivna *Högern kommer tillbaka* (Arktos 2015) förklarar Friberg att den nya högern övertar termen "metapolitik" från vänstern och den italienske marxisten Antonio Gramsci. Metapolitiken är opinionsbildande, men med ambitioner bortom dagspolitiken. Metapolitik är att försöka tränga in i opinionens djupare skikt, det vill säga att förskjuta samhällets dominerande värderingar och begrepp, ja själva den rådande världsåskådningen. Metapolitisk kamp är en kamp för en ny tidsanda, men likväl inte mot samtidsandan. Ty den är en kamp för en tidsanda *som redan är på väg att födas*, som hålls tillbaka av den rådande ideologin, i vilken borgerligt liberala strömningar vuxit samman med diverse vänsteridéer. Friberg understryker att denna främst är en vänsterideologi.

Enligt Friberg får denna vänsterideologi inte förväxlas med den klassiska, marxistiska vänstern. Medan den traditionella vänstern var kollektivistisk och arbetarvänlig, är den nya postmarxistiska kulturvänstern individualistisk och arbetarfientlig. Med sin etnonihilistiska mångkulturalism, radikalfeminism och antirasism, sina postkoloniala studier och sin HBTQ-aktivism, kan denna nya vänster te sig apart. Dess resultat är dock handfast reella: okontrollerbara migrationsströmmar och sjunkande födelsetal, bland vita, europeiska kvinnor. I båda fallen är resultatet en långsamt men säkert demografiskt och kulturellt sönderfall för de europeiska folken.

Medlen för att bryta denna, bokstavligen talat, dödslängande ideologi, går enligt Friberg genom metapolitik. Metapolitikens främsta verktyg är de internetbaserade alternativmedia, som vuxit fram under de senaste 10-15 åren. Till skillnad från Karlsson är därför Friberg odelat positiv till alternativa media såsom *Fria Tider* och *Avpixlat*. Friberg lämnar för övrigt själv bidrag till alternativmedia, inte bara genom den tidigare nämnda portalen Motpol, utan också genom den mycket ambitiösa engelskspråkiga sidan Right On.

Min åsikt är att Karlsson gått för långt i sin kamp med Friberg. Även om sverigedemokraterna fullt ut följer Karlssons kulturnationalistiska program, vilken garanti har man för att de etablerade partierna och massmedia inte kommer att kräva ännu större, ännu mer långtgående anpassningar? Hela idén att närma sig en mittfåra som bekymmerslöst låter sig definieras av eliterna i Europas kanske sjukaste land – detta postmarxismens Nordkorea – verkar helt enkelt inte riktigt sund.

Priset för Karlssons seger är hur som helst högt, nämligen att sverigedemokraternas inre kärna etablerat ett parti med en ytterst obehaglig intern partikultur. Man har inte bara amputerat bort sitt livaktiga ungdomsförbund utan också alienerat sig från såväl intellektuella, som vanliga borgerliga sympatisörer, yrkesmänniskor och företagare. De framgångar partiet skördat har inte fått sin näring ur Karlssons socialkonservatism och kulturnationalism, utan ur de övriga riksdagspartiernas monumentala totalinkompetens och fullblodsidioti. Vore det inte bättre att med en dubbel strategi: en partipolitisk och en opinionsbildande? Kort sagt kombinera opinionsbildning och partipolitik på nya innovativa sätt, och sedan utvärdera vad som fungerar i praktiken?

Johannes Divinius

<https://morklaggning.wordpress.com/2016/03/24/kommer-hogern-tillbaka/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.